

“Meneer geloof me nou; astie huult, huult-ie uit een oog” en later nadat ik haar wel een beetje korting had gegeven zegt ze tevreden;

“Dat ging als kakken zonder douwen.”

Dan gaat het dus makkelijk, in den Haag zeggen ze; *kakkuh zondah dâhwe*.

De mooiste gesprekken had ik dan ook met de klanten uit de 4 grote steden, dat taaltje of moet je zeggen dat accent? Ik had een keer een Hagenees aan de lijn en die had een beetje bonje met zijn adviseur gekregen omdat hij *Puistuhhagsus* tegen hem had gezegd. Ik had er nog nooit van gehoord, bleek later dat die man zijn gezicht helemaal onder de acne zat. Tja.

Maar het gebeurde regelmatig ook dat klanten bijvoorbeeld langer op een schade uitkering moesten wachten. Dan kon je aan de telefoon ook je ‘lol’ op. Ik heb zo’n beetje iedere ziekte die in de medische encyclopedie staat beschreven wel een keer naar mijn hoofd geslingerd gekregen. Als er helemaal niet uitgekeerd werd, dan was het hek helemaal van de dam.

Dat heb ik ook wel op verjaardagen geweten, niets zo ‘leuk’ als bij een verzekeringsmaatschappij werken en dan met een

huis vol visite die de nodige drank op heb. *‘Stelletje oplichters zijn het!’*

Hoe vaak ik dat niet gehoord heb, ongelooflijk.

Oké, toegegeven; soms hadden ze ook gelijk (woekerpolis, red.) en verzekeringsmaatschappijen hebben vaak ook een negatief imago en dan ben je aan ‘de beurt’.

Maar ook in ‘tuinland’ wordt er dus heel wat geshopt, dan doel ik niet op de plaatselijke tuinentra.

Zo dus ook die klant waar ik met ‘spoed’ langs moest komen, maar die mij vervolgens een redelijk tot goed verzorgd tuintje liet zien. Op een paar delen haag na dan, die stonden kurkdroog en bijna vergeeld onder een brede jaren ‘30 dak oversteek.

“Fijn dat u zo snel langs kon komen. Ja, ik zit even omhanden want mijn tuinman is ermee gestopt en we zoeken dus een nieuwe tuinman.”

Oké, maar wat ik kan precies voor u betekenen?

“Ik zal u ook de achtertuin even laten zien en dan hoor ik van u wel wat het gaat kosten als u zeg maar een halve dag per kwartaal langskomt.”

(Nee he, alles is ook op de website terug te vinden, dus ook het uurtarief voor 4 uur en of per kwartaal)

Dat is goed, maar jullie zijn waarschijnlijk een aantal keer per jaar voor een langere periode van huis?

“Dat klopt inderdaad. Wij zijn schippers, maar hoe weet u dat?”

Dat zie ik o.a. aan de hagen, maar daar hebben we wel een oplossing voor.

“Oh, dat zeiden de anderen niet, maar ik zal eerlijk zijn ik laat er verschillende komen en dan kijk ik naar de juiste prijs als ik alle offertes naast elkaar heb gelegd.”

U bedoelt de laagste prijs? Dan zal ik ook heel eerlijk zijn, maar dan denk ik ondanks dat ik niet duur ben dat u niet voor mij gaat kiezen. Dat geeft niet, maar dan geef ik dat nu vast aan en zal u meteen wat tips geven over de tuin.

Nadat ik haar het e.e.a. heb uitgelegd dat het ook bij tuinieren niet alleen om de prijs gaat, maar meer om wat er gedaan en bovenal hoe het gedaan wordt. Ondanks mijn pleidooi zegt ze;

“Dat klinkt allemaal leuk, maar snoeien is snoeien en maaien is maaien, toch?”

*Uw man drinkt zo te zien Hertog Jan bier en toch geen
dakloze bier? terwijl ik op de lege bierkrat in de hoek van de
tuin wijst.*

En bier is tenslotte bier!

???

Toch?

Spraakverwarring ...

Terwijl ik ergens in de regio druk in de weer ben hoor ik iemand roepen; “Hé, mooie tuin man!” Nou wordt er wel vaker iets naar mij geroepen, maar deze keer klonk het op de een of andere manier wel erg prettig.

Het was in ieder geval een vrouw die voorbij fietste, want op het moment dat ik mij omdraaide zag ik haar fraaie achterkant en haar trendy bakfiets. Wat ook opviel was haar ietwat hese stem.

Toen ik riep; *wie bedoel je?* en zag dat ze omkeek antwoordde ze; “Haha, allebei natuurlijk!” en weg was ze weer.

Een paar weken later kwamen we elkaar bij toeval weer tegen. Ik stond ergens in de buurt van een kleinschalige markt met mijn bus geparkeerd. Daar had ze kennelijk zojuist planten gekocht. Ik had haar niet opgemerkt, maar ineens stond ze achter mij met haar fraaie vervoermiddel vol gepropt met allerlei groen.

Ben jij nou die vrouw die

“Ja.”

Dat is toevallig?

Door haar grote zonnebril en opgestoken haar herkende ik haar namelijk niet meteen, maar wél haar hese stem. laat ik zeggen een stem die je uit duizenden herkent en dan ook nog eens met een ‘Goedele Liekens accent’.

“Haha, dat klopt, maar je komt hier dus wel vaker he? Ik zie jouw bus hier namelijk regelmatig staan.”

Ik moest meteen aan vroeger denken toen ik nog projectleider was bij de RVS. In die tijd moest er voor het inspreken van ‘het voice response systeem’ (bandje met keuze menu) namelijk nog een heldere en bovenal prettige stem worden uitgekozen. Uit onderzoek bleek toen dat een Belgische of Limburgse vrouwenstem aan de telefoon als prettig werd ervaren.

Met ‘die wetenschap’ had ik aan de collega’s van het projectteam voorgesteld om de stem van Goedele Liekens te gebruiken, maar helaas vond men dat niet zo’n goed idee. Wat dat betreft ging het er daar nogal conservatief aan toe.

Nu ik haar van achter mijn zonnebril van dichtbij beter zag werd mij één ding wel duidelijk. Deze ‘Goedele’ had bij het uitdelen van bepaalde lichaamsdelen, nergens achteraan in de rij gestaan.

Een echte beauty!

Uh, ja. Ik kom hier inderdaad regelmatig en verzorg hier inmiddels een aantal tuinen, trouwens die zien er ook wel goed uit.

“Jouw tuinen of mijn uhplanten?”

Hersenschudding

Wie kent er niet de fantastische ‘one liners’ van Louis (van Gaal, red.) ‘‘Ben ik nou zo slim of zijn jullie nou zo dom?’’ Of ‘‘wij zijn niet alleen de beste van Amsterdam, niet alleen van Rotterdam, niet alleen van Eindhoven, nee wij zijn de beste van Nederland, van Europá en van de hele Wéreld!’’

Wat een kerel was dat zeg toen hij daar met de microfoon in zijn ene hand, Baco’tje in zijn andere hand, een pondje gel in zijn haar, zijn stropdasje scheef (net als zijn boksneus) en op het eerste gezicht half lam en schuimbekkend en proestend de menigte toesprak in Amsterdam. Ajax had weer zijn zoveelste prijs van dat successeizoen (’95 – ’96) in de wacht gesleept en dat werd even door Louis gevierd, op een manier zoals alleen Louis dat kan.

Een paar jaar later deed hij het nog eens dunnetjes over op de befaamde Ramblas in Barcelona, ook hier stond hij, inclusief Baco’tje, als een dolle stier de menigte te bespelen en riep hij als een stotteraar met een mengelmoesje van ADHD en Gilles de la Tourette de legendarische woorden; Barca, Barca, Barca en iets onverstaanbaars van Amigos en kampiones. Heel Barcelona op zijn kop en Louis was de absolute held in Spanje (behalve in Madrid dan).

Deze momenten passeren bij mij nog weleens de revue, soms in een droom, soms als ik mij weer eens aan mijn